

Yanımdaki Yalnızlık

– S.ARS. · 10 Ocak 2012

Parmak uçlarımda başlıyor hasretin
Belki de gidişinden kalan bir iz, bilmiyorum
Sonra da karıncalanan sol ayağım
Seni ilk gördüğüm anı hatırlatıyor
Midemde oluşan sancılar git gide artıyor
Herkes açlıktandır diyor
Ama ben biliyorum
Bedenim sensiz beni bile kabullenmiyor
Biliyor musun burada gün doğmuyor
Sadece rüyalarımda görüyorum güneşi
Önce yüzün aklıma düşüyor
Sonrada saçlarının arasından sıyrılan gözlerin
Gözlerini görünce sabah oldu diyorum
Yanılıp gözlerimi açıyorum
Sonra sen gidiyorsun, güneş batıyor
Gecenin karanlığında öylece kalıyorum
O an;
Sırtımdan ter, gözümde yaş akıyor
Yokluğun yağmur gibi düşüyor yatağıma
Odam kıştan beter oluyor
Öyle bir an geliyor ki saat duruyor
Neden biliyor musun?
Çünkü son sözlerin geliyor aklıma
Son nefes alışım
Senin son sözün benim ilk haykırışım oluyor
Ve ilk kez gece yarısı kapım çalıyor
İstemedim açılıyor odamın kapısı
Kim o dememe kalmadan içeri giriyor
Ben ayrılık diyor
Yanımda yalnızlık, hüznün...
İşte o günden beridir ben yalnız değilim
Davetsiz misafirlerimle yaşıyorum